

LIGKISTERNES STØRRELSE

ENHVER, der har været til Begravelse i fremmed Land eller har set en Ligkiste derfra, har ikke kunnet undgaa at blive slaaget af Forskellen i *Størrelse* mellem de fremmede og de danske Kister. Vore er ligefrem gevaltige i Sammenligning med de andres, og da det gevaltige jo ellers ikke ligger særlig for os Danske, forbavses man endnu mere over dette Forhold.

Hvad Grunden er til denne Forskel, véd jeg ikke. Men jeg véd, at jeg atter og atter har følt mig ilde ved vore store Kister, og jeg synes egentlig, at dette Spørgsmaal hører ind under „Kirkegaardskultur“. Derfor fremdrog jeg det ved Aarsmødet ifjor og har intet mod ogsaa at omtale Sagen her i Bladet. Jeg skal gøre det i al Korthed.

Jeg forstaar ikke, hvad de store Kister skal til.

Præsten staar bag den og taler, og nede i Kirken eller Kapellet sidder Folk og strækker Hals for at se ham — han er maaske lille, og i hvert Fald gør den mægtige Kiste, der tilmed ofte er grandióst smykket med opstaaende Palmegrene, alt for at skjule ham for Tilhørerne.

Og naar Slægt og Venner bærer Kisten ud, ser det, selv om de fornuftige „Stænger“ er anvendte, mange Gange frygteligt ud, naar de slæber paa den enorme Kiste, der er lavet, som gjaldt det om at faa anbragt det størst mulige Kvantum Træ i den. Er den Træ-Sort, som er anvendt, tilmed særlig tung, er denne Udbæring ved Slægt og Venner mangan Gang saa pinlig, at jeg for min Del ofte har følt mig fristet til at fraaade den.

Dette er altsaa Momenter, der angaar Kapel eller Kirke.

Dernæst noget, der angaar selve Kirkegaarden.

Først Nedsænkelsen af Kisten. Ofte er det saadan, at selv øvede Ligbærere maa stemme imod med al deres Kraft for ikke at blive trukket med ned, naar Kisten slipper Underlaget og begynder at synke. Dens Vægt er saa stor, at det ser pinligt ud, at Bærerne lige frem maa vare sig af alle Kræfter for ikke at blive slæbt med ned i Graven.

Og er saa Kisten i Graven, ja, da er den altsaa saa høj, at den Kiste, som maaske snart efter anbringes ovenpaa den, og som maaske ogsaa er meget høj, ja, efter al Sandsynlighed *er* det, kommer til at staa lige i Jordoverfladen.

Og naar den høje Kiste falder sammen, bliver det Hul, der fremkommer paa Gravstedet, saa uhyggelig stort, selv om Graven er blevet godt stampet ved Begravelsen.

Alt ialt: jeg forstaar ikke, hvad de store og høje Ligkister skal til. Ja, jeg tænker nu og da, at Brug af lave Kister antagelig vilde gøre det muligt at anbringe 3 Kister i en Grav af den her i Byen almindelige Dybde — en Foranstaltning, som jo vilde være af ikke ringe økonomisk Betydning.

Kort sagt: Jeg mener, at de store Kister i *ingen* Henseende har Fordele, men at de i mange Henseender gør Fortræd, og jeg synes, det er en Sag, som vor Forening har al mulig Grund til at tage sig af.

Frederiksberg Præstegaard, den 8. November 1923.

H. HOFFMEYER,
Stiftsprovst.